

Arrest

nr. 69 732 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, afkomstig uit Yerevan en daar ook woonachtig.

Sinds 1998 bent u politiek actief voor de partij HZhK; u deelt brochures uit en roept mensen bijeen als er manifestaties van uw partij zijn of tijdens (presidents)verkiezingen, zoals bij die van 1998, 2002 en 2008. Na de presidentsverkiezingen van 2008 neemt u deel aan de betogingen op het Operaplein. U bent wel niet aanwezig in de nacht van 1 maart 2008 wanneer de politie het plein hardhandig ontruimt. Op 4 maart 2008 wordt u door de politie van thuis uit meegenomen omwille van uw deelname aan de betogingen. U wordt twee dagen vastgehouden. De politie heeft beelden van mensen die stenen gooiden naar de veiligheidsmensen, maar bij gebrek aan bewijzen tegen u wordt u vrijgelaten.

Pas een jaar later, bij de herdenking op 1 maart 2009 van de gebeurtenissen van een jaar eerder, neemt u opnieuw deel aan een politieke manifestatie. Vanaf 2010 bent u weer geregeld aanwezig op politieke bijeenkomsten van uw partij. Ook in 2011, meer bepaald op 1 en 17 maart 2011, neemt u deel aan betogingen op de Mashtotslaan in Yerevan. Daar wordt u door de politie van Kentron opgepakt en meegenomen naar het commissariaat, waar ze dit keer wel beelden hebben die bewijzen dat u bij die betoging aanwezig was. Ze waarschuwen u dat u zich niet meer mag bezighouden met betogen of dat u anders in de problemen zult komen. Op dat moment beslist u dat het beter is het land te verlaten.

Uiteindelijk verlaat u Armenië in de nacht van 9 op 10 april 2011. Vanuit de luchthaven van Zvartnots (Erevan) neemt u het vliegtuig naar Wenen (Oostenrijk). Daar blijft u een tijd bij een kennis, maar vraagt er geen asiel aan. Twee maanden na uw aankomst in Oostenrijk gaat u met de trein naar België waar u op 10 juni 2011 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Terwijl u in België bent, verneemt u dat uw broer op 15 of 16 juni 2011 ondervraagd werd door lijfwachten van Ruben Nahapetyan (de voorzitter van de Armeense voetbalbond en aanhanger van president Sergj Sargsyan) die willen weten of u al dan niet deelgenomen had aan betogingen. Ze slaan uw broer hierom en ook omdat hij als medewerker van de jeugdorganisatie van uw partij vlaggen en borden maakte die zouden gebruikt worden tijdens politieke manifestaties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw rijbewijs en een kopie van uw militair boekje.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u opgesloten te worden door de Armeense politie en ook de lijfwachten van Nahapetyan omwille van uw politieke activiteiten voor de HZhK en uw deelname aan politieke manifestaties na de verkiezingen in Armenië (CGVS p. 5-6). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt doordat uw verklaringen niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is toegevoegd. U verklaarde immers dat de presidentsverkiezingen in 2008 plaatsvonden in januari 2008. Gevraagd naar wanneer in januari 2008 dat was, antwoordt u 'eind januari, 27 of zo. Ik weet het niet concreet' (CGVS p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de presidentsverkiezingen in 2008 plaatsvonden op 19 februari 2008. Als u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u 'ja, de negentiende hebben ze gezegd dat er de eed van de president was'. Als u erop gewezen wordt dat dat ook de dag van de verkiezingen was, verklaart u dat ze hem die dag moesten uitroepen als president. Als u daarop nogmaals gewezen wordt op de tegenstrijdigheid (i.e. eind januari 2008 – 19 februari 2008), antwoordt u 'Ik ben geen politicus. Ik was een kleine, ik hield vlag vast of zo. Ik zie die partij gewoon als rechtvaardig, daarom kwam ik op voor Demirchyan' (CGVS p. 12). Met dit antwoord heft u deze flagrante tegenstrijdigheid echter niet op. Van een asielzoeker die verklaart zich sinds 1998 in te zetten voor de (oppositie)partij HZhK, lid te zijn van die partij en jarenlang aanwezig te zijn bij talrijke politieke manifestaties (waaronder bij de protestacties na de verkiezingen van 2008) (CGVS p. 4-5), kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij de presidentsverkiezingen van 2008 exact in de tijd kan situeren, te meer gezien de uitermate bepalende gebeurtenissen voor de Armeense politiek en samenleving volgend op die verkiezingen.

Daarnaast verklaart u een lidkaart van de partij HZhK te bezitten; u legt die echter niet voor aan de Belgische asielinstanties omdat ze thuis in Armenië ligt. U verklaart niet te weten dat het nodig was om die mee te brengen (CGVS p. 4). Hier dient op gewezen te worden dat het voorleggen van een lidkaart van een politieke partij een primaire indicatie is van iemands betrokkenheid bij een bepaalde organisatie. In dit geval heeft u echter nagelaten dit te doen.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheid en het ontbreken van enig begin van bewijs, rijzen ernstige vragen over uw politiek engagement voor de HZhK, uw betrokkenheid bij politieke manifestaties en de daarmee gepaard gaande arrestaties door de politie en het incident met de lijfwachten van Nahapetyan en uw broer omwille van uw aanwezigheid bij politieke betogingen en zijn werk voor de jeugdorganisatie van uw partij; u verklaart hierbij nooit eerder problemen gehad te hebben met Nahapetyan en zijn mannen en dat ze u en uw broer enkel viseren omwille van jullie politieke activiteiten (CGVS p. 13). Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke

gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (cf. uw arrestaties in 2008 en 2011 omwille van uw deelname aan politieke betogingen en het feit dat Nahapetyans lijfwachten uw broer onder druk zetten omdat ze wilden weten of u had deelgenomen aan betogingen), hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. De documenten die u voorlegt (i.e. kopies van uw militair boekje en uw rijbewijs), spreken de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen. Ze bevatten louter persoonsgegevens en veranderen bijgevolg niets aan deze beslissing.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

Bovendien blijken uit uw verklaringen een aantal elementen die het standpunt van het Commissariaat-generaal bevestigen, namelijk dat er actueel geen vrees is voor politieke vervolging in Armenië. Zo verklaart u dat u van 2006 tot 2009, tussen de manifestaties door, geregeld van en naar Dubai ging om (verf)producten te importeren. U ging daar naartoe met het vliegtuig vanuit de luchthaven van Zvartnots en volgde daarbij de gewone (identiteits)controle met uw eigen paspoort zonder dat u daarbij problemen ondervond (CGVS p. 3 & p. 13). U verklaart ook dat u in maart 2011 een nieuw paspoort met bijhorend uitreisvisum kreeg waarmee u op 9 april 2011 via de luchthaven van Zvartnots het land verliet en dat dat paspoort op de luchthaven gecontroleerd werd bij het inchecken maar dat u daarbij geen problemen had (CGVS p. 7 & p. 8-9). Dit is echter heel opmerkelijk. Als de Armeense autoriteiten u daadwerkelijk zouden vervolgen wegens uw politieke activiteiten, is het opvallend dat u – na het uitbreken van uw problemen in 2008 – onder uw eigen identiteit vanuit Dubai telkens terugging naar uw land waar de autoriteiten u naar eigen zeggen zouden vervolgen en is het bijzonder onaannemelijk dat diezelfde autoriteiten u zonder problemen een nieuw paspoort zouden uitreiken met daarin de toestemming om naar het buitenland te reizen (i.e. via de uitreisstempel in dat paspoort) en u daadwerkelijk probleemloos het land zouden laten verlaten (toen u via Oostenrijk naar België kwam).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker erkent dat er een enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, doch is van mening dat deze niet van die aard is dat het de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. Ook wijst hij erop dat hij reeds de redenen heeft aangegeven waarom hij zijn lidkaart van de partij HZHK niet heeft kunnen meenemen. Verder merkt verzoeker op dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eenzijdig werd verkregen, niet werd onderworpen aan tegenspraak en dat niets toelaat te bevestigen dat deze informatie objectief is. Bovendien toont deze informatie het bestaan aan van vervolgingen met een politiek karakter in niet-gepreciseerde uitzonderlijke gevallen en zouden vervolgingen door de Armeense autoriteiten nog altijd actueel kunnen zijn.

2.2.1. De door verzoeker aanvoerde schending van de artikelen 52 en 51/7 van de vreemdelingenwet, zijn beiden als middel onontvankelijk. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn.

2.2.2.1. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks

houdt in dat zijn vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.2.2.2. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekers vrees voor vervolging niet meer als actueel kan worden beschouwd. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de situatie in Armenië, in de nasleep van de politieke onrusten van februari en maart 2008, geleidelijk doch duidelijk gestabiliseerd is en wordt vermeld dat personen die betrokken waren bij de verkiezingen van 19 februari 2008, alsook hun familieleden, anno maart 2009 niets meer te vrezen hadden omwille van deze betrokkenheid (zie stuk 12, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008, p. 4). Hieruit vloeit voort dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging is omwille van politieke redenen.

De Raad stelt vast dat deze informatie, vervat in het administratief dossier, gebaseerd is op het oordeel van tal van internationale mensenrechtenorganisaties, oppositiepartijen, hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het op een algemene wijze bekritisieren van de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, wat geenszins volstaat om de juistheid van de op deze bronnen gefundeerde informatie te weerleggen. Verzoeker brengt geen concrete en objectieve gegevens aan die aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, niet correct is. Verzoekers blote bewering dat de desbetreffende informatie niet met de nodige objectiviteit werd bekomen wordt evenmin gestaafd.

Waar verzoeker stelt dat de informatie eenzijdig werd verkregen en niet onderworpen werd aan tegenspraak, merkt de Raad op dat er geen enkele wettelijke bepaling voorhanden is die de commissaris-generaal verplicht om stukken waarop hij zich steunt bij de beslissing te voegen. Bovendien maakt het inzagerecht uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur waarover verzoeker beschikt, het hem mogelijk kennis te nemen van de inhoud van de informatie.

2.3.1. In wat zich voordoet als een tweede middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij in geval van terugkeer naar Armenië ernstige problemen riskeert met de autoriteiten.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Zoals hoger reeds gesteld stroken verzoekers verklaringen niet met de informatie aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming dat land kan of wegens dat risico wil stellen.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.5. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER